

KVINDESTEMMERETS-BLADET.

Oversigt over Stemmeretsarbejdet i de Lande, der med Danmark er indtraadt i Alliancen.

Udgivet af Kvindevalgretsklubben.

Led af: »The International Woman Suffrage Alliance«.

Prisen fra Oktober 1910 til Oktober 1911 er 2 Kr.
Der udkommer et Blad en Gang om Maanednen.
Det kan bestilles paa alle Postkontorer.

Mrs Despard.

Præsident for: The Women's Freedom League.

Mrs Despard er en af de mest kendte Personligheder i Bevægelsen for Kvindernes politiske Stemmeret — ikke blot i Storbritannien men overalt i Verden, hvor Kvinderne forstaar, at de ikke alene har Behov at faae politisk Repræsentation men desuden en fuldstændig Frihed for sig selv som Menneske. Hun har vundet denne Erkendelse, denne Kærlighed til Friheden — ikke alene fordi hun har stridt for Kvinderne, men fordi hun har anvendt Aar af sit Liv i det Offentliges Tjeneste — Aar, som var tilbragte i Kamp for at skaffe bedre Vilkaar for Mænd og Kvinder, Kamp imod Spild og Sygdom i alle deres Former. Stemmeretskvinder — hvad enten de bruger »militante« eller »ikke-militante« Metoder — Reformatorer, Politikere, Philantroper — ja, hvilke deres Livsanskuelse saa end er, saa seer de alle hen til Mrs Despard for at faae Hjælp og Indskydelse, og de gør det aldrig forgæves. Hvor der er Undertrykkelse eller Sorg eller Elendighed, hvor Hjælp behøves eller en Stemme bør høves i Protest, der finder vi altid Mrs Despard. Hun har protesteret mod mange Ouder, men mest af alle mod Kvindernes Undertrykkelse, fordi hun anseer denne for at være Roden til meget af den Elendighed og Synd, som er i Verden den Dag idag!

Mrs Despard er runden af en kæmpende og frihedselskende Slægt. Vi kan forestille os, hvorledes hendes Had til Undertrykkelse har vundet Form og Styrke ved hendes ivrige Studium af Digteren Shelley, der er ret en »Oprørets Digter«. Fra sin tidligste Ungdom indsugede hun denne Kærlighed til Frihed med et lidenskabeligt Ønske om at vinde den for hene — Mænd eller Kvinder — som er nedsunkne i en saadan Haabløshedens Sløvhed, at de ikke selv vil kæmpe for at frigøres. Hendes Ægtefælle delte dette lidenskabelige Ønske. De studerede sociale Spørgsmaal sammen og arbejdede i Fællesskab herfor indtil hans Død.

Derefter kom hun til London, hvor hun fandt en vid Arbejdsmark aaben for sig.

Hun blev Skolebestyrer og Fattigforstander i »Nine Elms« og »Lambeth«. Begge disse Distrikter er fattige og usle, og Børnene lider ofte Hungersnød og er et let Bytte for Sygdomme. Det var disse Børns elendige Vilkaar, som drev Mrs Despard til at lægge Haand paa Værket, thi de kommunale Institutioner er langsomme i Vendingen, og den

Mrs Despard.

offentlige Mening endnu langsomme. I »Nine Elms« aabnede hun en Skole Klinik for Børn og indsatte en examineret Sygeplejerske som Forstanderinde. Da først Begyndelsen var gjort, voksede Institutionen fra det ene Aar til det andet, og man sporede en indgribende Forbedring i Børnenes Sundhedstilstand. Hun aabnede Klubber for Folket og identificerede sig ganske med deres Vækst og Udvikling. Men med hver Dag, som hun i de kommunale Bestyrelser kæmpede for bedre Vilkaar — medens hun arbejdede og levede blandt Fattigfolk — forstod hun endnu klarere, hvor stor en Trang, der var for, at Kvinder skulde politisk frigøres. Tilstedeværelsen af et »Lambeth« og et »Nine Elms« var i sig selv Bevis nok for, at Kvinderne burde have Stemmeret.

Mrs Despard sluttede Forbund med den »militante« Kvindebevægelse og har siden da, givet Tid, varm Enthusiasme og Troskab til den saant har tillige været Fører for Kvindernes »Freedom League«. Hun har ført Deputationer til Konseilspræsidenten, og hun har flere Gange protesteret mod Uretfærdigheder. Ligeledes

har hun vægret sig ved at betale Stats-skatten og har været fængslet mer end een Gang. Hun har set det Ideal, hun havde stridt for fra Dag til Dag vokse til en levende Virkelighed; hun har seet Mænd og Kvinder forvandlede fra Fjender til Venner, hun har seet en Skare Hjælpere vokse op ikke alene i Underhuset men blandt Nationens Befolkning.

I den sidste Stemmerets-Procession, der holdtes i London den 17de Juni 1911, fik Mrs Despard, der gik i Spidsen for »Women's Freedom League«, en Velkomsthilsen som næsten var kongelig. Ingen anden Kvinde fik en saadan Ovation af Beundring og Kærlighed, heller ikke modtog nogen anden Kvinde saadanne Æresbevisninger. Paa hele Processionens Vej hilste Befolkningen hende med høje Leve-raab — baade Klub-Medlemmerne i Pall Mall, Soldater — som ære hende ligesaa meget som de ærede hendes Broder (General French fra Krigen i Sydafrika) — Kvinder og Børn — alle slog de sig sammen om at give denne Kvinde en saadan Hilsen, som bliver yderst faa beskaarne i denne Verden.

Naar hun taler i Hyde-Park eller Trafalgar Square i en eller anden lille By, eller i de store Steder, flokkes Tilhørerne om hende for at høre hende. Hvorfor? Det er ikke alene for hendes Talekunst — og hun er upaatvivlelig en Taler! — men det er for at høre det Bud hun bringer, det sikre Haab, der meddeler sig til hendes Omgivelser om en højere, en ædlere Tingenes Tilstand, hendes brændende Begejstring, hendes Tro paa Idealerne, men over alt andet hendes lidenskabelige Sanddrubhed, det er dette som bevæger og fastholder Tilhørerne, hvor hun saa taler. Det er hendes Medfølelse for de Lidende, hendes harmdirrende Indlæg for de Undertrykte, som bevæger os saavel til Sympathi som til Harme.

Edith How Martyn,
Medlem af Bestyrelsen i »Women's Freedom League«.

Mrs Despard i Kjøbenhavn.

De fleste af os erindrer vel den anden internationale socialistiske Kvinde-Kongress, der holdtes i Kjøbenhavn i Sommeren 1910. Den gik lige forud for den ottende internationale socialistiske Kongress, der ogsaa holdtes i Kbhvn., og som havde forbeholdt sig, at Kvindekongressens Resolutioner ikke maatte vandre ud i Livet, før de var vejede og prøvede ved Mands Kongressen.

Til min store Forbauselse hørte jeg, at Mrs Despard kom til Kbhvn. Jeg fik Under-